

Սայաթ Նովա

Դիբա ու ենգիդունիա, գարբաբ ու գար իս, գովե՛լի

Դիբա ու ենգիդունիա, գարբաբ ու գար իս, գովե՛լի.
Հընդու դիարենեն էկած գար-դալամբար իս, գովե՛լի.
Շատ սովդաքար քիզ կու պըտոնե՛ դուն անգին քար իս, գովե՛լի.
Անտակ ծովի միջեն հանած անգին գովհար իս, գովե՛լի:

Յիփ դու բաղչեն սէյրան կ'էհաս՝ ծովի նըման գուքայ ալիդ,
Գըլուխըդ պահելով արա՛ նամ չըդիբչի խաթուխալիդ,
Տեսնողըն հէյբաթ կու մընայ էդ քու սիրուն մահ-ջամալիդ,
Աշխարհումըս նուր դուս էկած, թագա նուգբար իս, գովե՛լի:

Արի միգիդ մէ լա՛ւ կացի, դո՛ւրբան ըլիմ մուրվաթումըն,
Ման էկայ յիրգիր՝ չըտեսայ էդ քու նըման ջուրաթումըն,
Վո՛ւնց Հընդու դիարումըն կայ, վո՛ւնց փըռանգի սուրաթումըն.
Քաշվիլ իս քարգահի մէջըն. ուրիշ թահար իս, գովե՛լի:

Թարիփըդ դավթար իմ արի, փիլ պիտի, վուր գիրքըն տանէ.
Դուն քու մըտքի հիդ մի՛ էհա, էդ խիալըն սըրտէդ հա՛նէ.
Մէջքըդ հադիդենեն քաշած սիրմա մավթուլի նըման է,
Աշխարհիս շըվաք իս անում՝ սալբու-շինար իս, գովե՛լի:

Յիս քիզանից չիմ հիռանայ, թէ չըհասնի մահիս վաղէն.
Յիփ միռանիմ, շա՛ղ տու վըրէս դաստամագի թիլի շաղէն.
Հենչաք ըլի՝ ո՛ւրախ կենաս. Սայաթ-Նովեն առնէ դաղէն.

Շատ մարդ կ'օսէ, թէ եար ունիմ, դուն ո'րիշ եար իս, գովե'լի: